

ΧΡΟΝΙΚΑ

Διὰ ταῦτα,

ἐπικυροῖ τὴν ἐκλογὴν ὡς πρὸς τὸν Δήμαρχον,
Ἀναγνωρίζει ὡς τοιοῦτον τὸν **Δημήτριον Σ. Σου-**
τσον,

Ἀκυροῖ τὴν ἐκλογὴν ὡς πρὸς ἅπαντας τοὺς
Δημοτικούς Συμβούλους καὶ Παρέδρους.

Εἴχομεν τόσῃν πεποίθησιν περὶ τῆς ἀκυρώσεως τῶν ἐκλογῶν ἐκ μέρους τοῦ Δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν, ὥστε δὲν ἐνομίσαμεν ἄξιον λόγου οὔτε λέξιν νὰ χαράξωμεν.

Καὶ ὅλον τὸ Δικαστήριον καὶ ἰδιαιτέρως ὁ Πρόεδρος κ. Βουλγαρῆς εἴχομεν πεποίθησιν ὅτι δὲν ἤθελον ἐπιτρέψει νὰ ἐγκολαφθῇ τοιοῦτο στίγμα εἰς τὴν δικαστικὴν ἀρχήν.

Παμφήρει τὸ Δικαστήριον τὴν ἡκύρωσε, ἀφοῦ ἐμφαντικώτατα τὴν ὠνόμασε σαρδαναπαλικὴν ἐκλογὴν.

Καὶ τώρα, εἴμεθα ἐλεύθεροι νὰ γράψωμεν ἐν εὐρύτῃ σκέψῃ περὶ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δήμου Ἀθηναίων.

Τί παθίνομεν πάλιν, φίλε Κάσκα ὑδροαυτοκράτωρ; Τὸ νερὸ θάλωσε, πκραθύλωσε, χωρὶς νὰ βρέξῃ, καὶ ἐκλογὰς δὲν ἔχομεν, διὰ νὰ τὸ ἐκλάδωμεν ὡς ἐκλογικὴν διαδήλωσιν. Τώρα τοὺς μῆνας αὐτοὺς τοὺς ἐπικινδύνους ἔχομεν ἀνάγκην καθαροῦ ἀέρος καὶ καθαροῦ νεροῦ. Προσοχή!

Ἡ Ἀμάθεια τῆς Σμύρνης δημοσιεύει λαμπρὸν λόγον τοῦ κ. Ὀδ. Ἰαλέμου ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ ἀρχαίου διαπρεποῦς δημοσιογράφου καὶ ἰδρυτοῦ τῆς Ἀμαλθείας κ. Σαμιωτάκη, μόνου ἴσως τοῦ κ. Ἰαλέμου ἐκ τῶν καλῶν, ἀλλὰ πολὺ εὐκόλα λησμονούντων Σμυρναίων, κατανόησαντος τὸ βάθος καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ δημοσιογραφικοῦ βίου τοῦ Σαμιωτάκη, πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ οὐοῦ ἐγκληματικὴν ἀδιαφορίαν ἐξεδήλωσε δυστυχῶς ἡ κοινωνία τῆς Σμύρνης, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ γεννήσῃ ἐνθουσιασμὸν λύπης. Ὡραία εἶνε ὅσα ὁ φίλος συνάδελφος παρενεῖρεν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ του περὶ ἀρετῆς: «ὀρμῶμαι, εἶπεν, ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι πᾶς δημοσιογράφος εἶνε ἐνάρετος, ἢ ἐὰν δὲν εἶνε, πρέπει νὰ γείνη, καὶ ἐὰν δὲν δύναται νὰ τὸ κατορθώσῃ, πρέπει νὰ θραύσῃ τὸν κάλαμόν του».

Ἡ μεταξὺ Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν συγκοινωνία ὅσῳ πάγει καὶ μακραίνει· πότε μεταβάλλεται ὁ Πειραιεὺς εἰς Καλαμάκι, πότε εἰς Ναύπλιον, καὶ πότε εἰς Γύθειον. Τὰ φύλλα μας διδόμενα εἰς τὰς 4 τὴν προτεραίαν ἔφθανον εἰς Πειραιᾶ εἰς τὰς 8, ἄλλοτε τῆς ἐπιούσης, καὶ τώρα εἰς τὰς 10 τῆς ἐπιούσης!!

Ὁ κ. Ὀμηρίδης ἤρχισε νὰ κερδίζῃ ἐν Πειραιεὶ καὶ συμπαθείας ἐκ τῶν ἀντιθέτων αὐτῷ· κατὰ τὴν τελευταίαν γενομένην διαδήλωσιν ἐπὶ τῇ ἐπικυρώσει τῆς ἐκλογῆς του τὰ ὀλίγα τὰ ὁποῖα προσεφώνησεν ὅτι «τὰ πράγματα θὰ μᾶς ἀποδείξουν ἄξιους τῆς τιμῆς διὰ τῆς ὁποίας μᾶς περιεβάλετε» ἐγέννησαν τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ κ. Ὀμηρίδης θέλει καταγίνει μὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν ἐκείνων ὅσαι ὑπελείφθησαν ἐπὶ ἀρχόντων Μουτζοπούλων, οἵτινες ὅμως τόσα καὶ τόσα ἔργα πρωτίστης ἀνάγκης ἐπραξαν. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ἢ εἰς Εὐρώπην περιοδεῖ τοῦ νέου δημάρχου θέλει ἀποβῇ γόνιμος εἰς τὸ δημαρχικὸν του πνεῦμα, τοῦ οὐοῦ

ἢ γονιμότης εἶθε νὰ φανῇ ἐφάμιλλος τῆς ἐκλογικῆς εὐφύας του.

Ἰδοὺ ποῖα φρικτὰ μᾶς γράφουσιν ἐκ Πειραιῶς:

«Δὲν πιστεύω ἀπὸ τῆς χθὲς νὰ ἀντάμωσες κανένα ἔλευθεροκοινωνήσαντα ἀπὸ τοῦ λοιμοκαθαρτηρίου καὶ νὰ μὴ ἤκουσες τὰ βάσανα, τὰ μαρτύρια, τὸ γδύσιμο τῆς τσέπης ἅτινα ὑπέστησαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ νὰ μὴ γράψῃς τὰ δυσωσμοτέρα ἐξ αὐτῶν ἄνθη.»

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀπηντήσαμεν κανένα, προσκαλοῦμεν τοὺς παθόντας ἀπὸ ὑπαλληλικὴν χολέραν νὰ μᾶς ἀνακοινώσουν πληροφορίας, διὲ νὰ ἰδῶμεν πόσοι ἄλλοι πλὴν τοῦ Σκελλαροπούλου θέλουν μουςκέτο ἀπὸ μπαλαρμπάδες.

Καταχαιρόμεθα τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῶν Πατρῶν. Τὸ ἄθος τῶν δικηγόρων, εἰς ἐκ τῶν πρώτων ἱατρῶν, ὁ εὖποληπτότερος, ἔμπορος, εἰς τραπεζίτης ἐπιστήμων ἄμα, καὶ εἰς βουλευτὴς τὸ ἀπαρτίζουσι. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐκλεχθῇ καλλίτερον Συμβούλιον. Τὰ αὐτὰ ἔχομεν νὰ εἰπώμεν καὶ περὶ τοῦ Πειραικοῦ Συμβουλίου. Οἱ γνωστότεροι ἐργασιαρχαὶ τὸ ἀπαρτίζουν. Εἶνε βεβαίως ἐνθαρρυντικὸν σημεῖον ὅλαι αἱ δι' ἀγώνων κτώμεναι ὑπολήψεις νὰ ἀμοιβῶνται διὰ τιμητικῶν αἰρετῶν ἀξιομάτων.

— Περὶ λιθιάσεως ἢ ψαμμιάσεως ἐξέδωκε διατριβὴν ἐπὶ διδασκαλία ὁ διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς καὶ πτυχιούχος φαρμακοποιὸς κ. **Χριστόδουλος Ι. Κουτούζης.** Περὶ τοῦ νέου τούτου καὶ ἄλλοτε ὠμιλήσαμεν ὡς δόντος ἤδη πολλὰ δειγμάτων ἐπιστημονικῆς ἐμβριθείας. Καὶ τὸ νέον αὐτοῦ ἔργον δὲν φαίνεται ἐκ τῶν συνήθων ἀντιγραφῶν, ἀλλὰ προῖν πολλῆς μελέτης, ἐφ' ᾧ συνιστῶμεν τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ εἰς ἐπιστημονικωτέρους κύκλους.

Ο ΠΕΡΙ ΦΥΛΑΚΩΝ ΑΓΩΝ

Ἀπὸ τίνος χρόνου τὸ ζήτημα τῆς βελτιώσεως τῶν φυλακῶν κατέστη ζήτημα τῆς ἡμέρας· ὁ δὲ τύπος ἅπας δὲν ἔπαυσε νὰ ἐνθαρρύνῃ τὴν ἀγαθὴν ταύτην ιδέαν καὶ νὰ πλέκῃ ἐγκώμια ὑπὲρ τῶν φιλοτίμως ἐργαζομένων πρὸς τὸν κοινὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἀλλὰ μολοντί διὰ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἐδόθη ἡ ζωηρότερα καὶ γονιμωτέρα ὥθησις, νομίζομεν καθήκον ἡμῶν ἐπιβαλλόμενον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πλανώμεθα καὶ νὰ μένωμεν εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν μέχρι σήμερον, ἐν τισι φυλακαῖς τελουμένων· διότι ταῦτα πρέπει ὁμολογουμένως ἐὰν θέλωμεν νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς καὶ οφείλομεν νὰ εἴμεθα τοιοῦτοι, νὰ τὰ κυρύξωμεν ἐφ' ἡμέρα, οὐδένα χαρακτῆρα μονιμότητος ἔχοντα. Ἀκράδαντον δὲ ἔχομεν τὴν πεποίθησιν ἡμῶν ὅτι τοιαῦτα ἔργα μόνον διὰ τῆς κυβερνητικῆς ἐνεργείας φθάνουσιν εἰς πέρας. Πρέπει δὲ νὰ ᾔνε τις πολὺ ἐλαφρὸς, ἂν μὴ ἐντελὼς μωρός, θέλων νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ δεινὰ εἰσαγγελεὺς ἢ δικηγόρος ἢ μέλος οἰοῦντοτε κενοδόξου συλλόγου ἡδύνατο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐργασίαν του σήμερον, ἐν τῇ ὑλικωτέρᾳ ἀτμοσφαιρᾷ, ἐν ᾗ ζῶμεν, καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ σχολεῖα τῶν φυλακῶν, νὰ φροντίξῃ δίκην ξενοδόχου, ἢ ἐπιμελητοῦ ἢ καὶ ὑπηρετοῦ βαθυπλούτου τίνος οἴκου περὶ τροφῆς καὶ ἐνδυμασίας τῶν φυλακισμένων ἢ ἐργολαβικῶς νὰ συνάπτῃ συμφωνίας ξυλουργικῆς, τορνευτικῆς, ραπτικῆς καὶ ὑποδηματοποιίας, τεχνῶν, ὧν σχολαὶ δύνανται νὰ ἰδρυθῶσιν ἐν ταῖς φυλακαῖς καὶ ταῦτα πάντα ἄνευ ὑλικῆς ἀμοιβῆς.

Ἡ βελτίωσις τῶν φυλακῶν δέον νὰ ἐπέλθῃ ριζικῇ· ταύτην

δὲ μόνον ἡ κυβερνήσις εἶνε ὑπόχρεως νὰ ἐπιδιώξῃ καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐπαναπαύηται εἰς πράξεις ἰδιωτῶν μὴ περιβεβλημένων ἠθικῇ τοῦλάχιστον εὐθύνην. Ἀλλὰ τὴν ριζικὴν βελτίωσιν τῶν φυλακῶν ποῦ δέον νὰ ἀναζητήσωμεν; Εἰς τὴν ἱδρυσιν τοιούτων καὶ εἰς τὴν μόρφωσιν τοῦ προσωπικοῦ αὐτῶν ἀμφοτέρω οἱ ὅροι οὕνοι δέον πρωτίστως νὰ πραγματοποιηθῶσιν ἵνα εὐρεθῶμεν εἰς θέσιν νὰ ἴδωμεν φυλακὰς λειτουργούσας ὡς ἐν ἄλλαις ἐπικρατείαις. Πολλὰ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐγένοντο ἀπόπειροι πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ πρώτου ὅρου, ἀλλ' αὐταὶ ἔμειναν ἄγονοι περιορισθεῖσαι μόνον εἰς τὴν χάραξιν ἐνὸς τοῦ πολὺ σχεδίου φυλακῶν καὶ οὐδὲν πλέον. Τὸ τελευταῖον τοιοῦτο σχέδιον, ὅπερ εὐρίσκεται ἐν τῷ ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης ὑπουργεῖο δέον νὰ τεθῇ ἀμέσως εἰς πραγμάτων ἀφοῦ παρ' ἀρίστων ἀνδρῶν συνετάχθη· ἄπορον δὲ πῶς ἀνεβλήθη ἡ ἐναρξίς τοῦ ἔργου τούτου. Τὸ ὑπουργεῖον σπουδᾶσαν καλῶς τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῶν φυλακῶν δέον νὰ μὴ φείδεται χρημάτων προκειμένου περὶ αὐτῶν, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι καὶ αἱ ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως αὐτῶν ἐνέργειαι τοῦ συλλόγου «Παρνασσού» προσέκρουσαν ὡς τόσων ἄλλων προηγηθεισῶν. Μολονότι δὲ πρῶτοι διὰ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἐχαιρέτησαμεν τὴν σύστασιν τῆς ἐπὶ τῆς βελτιώσεως τῶν φυλακῶν ἐπιτροπῆς τοῦ συλλόγου «Παρνασσού», θλιβόμεθα ἤδη ἀνακινούντες ὅτι αὕτη ἀπέτυχεν ἀνεπιτυχῶς.

Ἐπαυσε δὲ ὡς ἦν ἐπόμενον καὶ ἡ ἐν αὐταῖς διδασκαλίᾳ καὶ τὸ συσσίτιον καὶ πᾶσαι αἱ μόλις συστηθεῖσαι ἐργασίαι. Ποῦ δὲ δέον νὰ ἀποδώσωμεν τὸ αἷτιον τῆς ἀποτυχίας τῆς τοιαύτης ἐπιχειρήσεως; Εἰς τὴν ἑλλειψιν καταλλήλων φυλακῶν καὶ καταλλήλου προσωπικοῦ. Ἐν ὅσῳ οἱ ὅροι οὔτοι δὲν ἐκπληρωθῶσιν, αἱ φυλακαὶ θὰ μένωσιν εἰς τὴν ἀγρίαν κατάστασιν ἐν ᾗ ἤδη εἰσέτι εὐρίσκονται· βέβαιον δὲ σήμερον ἀληθῶς θεωρεῖται ὅτι οὐδεμία ἐπιτροπὴ συλλόγου τινος ἢ ἀνωνύμου ἐταιρίας (τῶν φυλακῶν) θὰ κατορθώσῃ ποτὲ τὴν βελτίωσιν τῶν φυλακῶν· αὐταὶ τοῦναντίον, καθ' ἡμᾶς, βλάπτουσι τὰς φυλακὰς καὶ οὐδὲν ὑπηρετοῦσι, διότι γίνονται αἰτίαι νὰ ἐπαναπαύηται ἡ ἐκάστοτε κυβερνήσις εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν κατὰ καιροῦ διαδεχομένων ἐπιτροπῶν πρὸς βελτίωσιν δὴθεν τῶν φυλακῶν. Αἱ ἐπιτροπαὶ, καίτιι αἱ πλείσται ὑπὸ δραστηριωτάτων καὶ ἐμπείρων ἀνδρῶν συνεκροτουντο, οὐχ ἥττον πᾶσαι ἀπέτυχον. Ἀπέτυχον δὲ διότι ἔλειπεν ἐξ αὐτῶν ἡ εὐθύνη δι' ἧς οἱ κυβερνητικοὶ ἄνδρες περιβάλλονται, ἀναλαμβάνοντες κυβερνητικὰ μέτρα. Ἡ ἑλλειψίς, εὐθύνης ἐν τῷ ἐνεργεῖν, αἱ ἀντιζηλῖαι κατὰ τὰς ἐκλογὰς τῶν ἐπιτροπῶν, ὁ μετ' ὀλίγον κόρος πρὸς τὴν ἐργασίαν ἐνεκα ἑλλείψεως ἀμοιβῆς τάχιστα παραλύνουσι τὰς συνεδριάσεις τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιτροπῶν καὶ ἐπὶ τέλους σθένυνται αὐταὶ ἐν τῇ ἐνάρξει ἐπὶ τοῦ ἔργου καθ' ὅλου.

Περίεργος

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Φάληρον. — Λεπλεμπιτζῆς. — Λαχεῖον. — Λωποδύται. — Πυροτεχνήματα. — Κτλ. κτλ.

Ἡ μεταξὺ τῶν δύο σιδηροδρόμων μονομαχία ἀπὸ πρωτῆς εἶχε κηρυχθῇ μέχρις ἐξοντώσεως. Μηχαναῖς λοιπὸν ὁ ἕνας, μηχαναῖς καὶ ὁ ἄλλος, βαγόνια αὐτὸς ἀπὸ δῶ, βαγόνια καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ ἐκεῖ, κόσμος εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν ἀνακτόρων καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ ἁγίου Σωτήρη. — Ὑπὸ δὲ τὰ ἀλλεπάλληλα σφυρίγματα τῶν δύο μονομάχων, οἱ εἰδημο-

νέστεροι διέγνωσαν τὰς σκαιὰς φράσεις **ἄτιμος συκοφάντης!**

Ὁ βελγικὸς ἀτμοσιδηροδρόμος ἀνεδοκατέβαινε καταθωμμένος τὴν παρὰ τὴν πύλιν τοῦ Ἀδριανοῦ ἀνωφέρειάν του, ὁ ἰδικὸς μας τοῦναντίον ψυχραίμος καὶ σχεδὸν μελαγχολικὸν ἔκαμνε τὰ ταξειδιὰ του. *Μάρτυρες* τῆς φοβερᾶς αὐτῆς μονομαχίας διωρίσθησαν πολλοὶ, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγνώσθησαν δύο γυναῖκες λειποθυμήσασαι, ἕνας ἐπιβάτης κατακυλίσας ἀπὸ τὸν ἀτμοσιδηροδρόμον καὶ μείνας ἀναίσθητος ἐπὶ πολλὴν ὥραν, μερικὰ παιδάκια τσαλαπατηθέντα, κάποια ἔγκυος κυρία ἀποβαλοῦσα κτλ.

Ὁ Φάληρος ἀπὸ τῆς πέμπτης ἤδη ὥρας μ. μ. ἦτο κατὰ μέστος κόσμου· κόσμου ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, κόσμου ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, κόσμου ἀπὸ τὰ περίχωρα καὶ κόσμου ἀπὸ τὰ ὁρμούντα παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ πλοῖα. Ἐφ' ἑκτάζεσσι ὅλην ἐκείνην τὴν πληθύν συρρεύσασαν ἐκεῖ ὡς εἰς πανηγύρι. Τὸ παλαιὸν Φάληρον ἀκόμη εὐρίσκετο εἰς διηλεκτὴ ἀνταλλαγὴν τῶν ἀνθρώπων τοῦ μετὰ τοὺς πανηγυριστὰς τοῦ νέου Φαλήρου.

Ὅλη ἡ κατὰ μῆκος τῶν δύο Φαλήρων ἀμμουδιὰ εἶχε καλυφθῇ κατὰ γράμμα ἀπὸ μικρὰ μικρὰ μπουλούκια πέρονοντα εἰς τὰ γαλάζια ἐκεῖνα κύματα τὸ λουτρό των. Ἦτο ἡ λεγομένη πτωχολογιά, ἡ ὁποία μὴ ἔχουσα εἴσοδον εἰς τὰ προνομιοῦχα λουτρά, καταφεύγει εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν διὰ νὰ ἔχῃ αὔριον τὸ δικαίωμα νὰ λέγῃ εἰς τοὺς προνομιοῦχους — **ἀνοιχτή!** — Δὲν ἦσαν δὲ μόνον ὠρισμένα πρόσωπα ἢ διακεκριμένα — πατὴρ, μήτηρ, μοναχογυῖς, φιλάσθενη κόρη κτλ. — οἰκογενεῖαι ἅτινα ἐλούοντο ἐκεῖ κάτω Ὀλόκληρος ἡ οἰκογένεια μὴ ἀφίνουσα σχεδὸν ὀπισθέν της οὔτε τὴν θύραν τοῦ οἴκου της, οὔτε τὸν οἶκόν της αὐτὸν, ἤρχετο νὰ κολυμβήσῃ.

Καὶ ἐξέλεpes ἀναμιξ ἐν ἀφελείᾳ καὶ ἀγνόητι πρωτοπλάστῳ, ἄνδρας, γυναῖκας, παιδιὰ, ἄλογα, σκυλιὰ, κάρρα, γάτους καὶ ὄρνιθας ἐπιπλεύσας εἰς τὴν ἀπέραντον ἐκείνην θάλασσαν, καὶ ἄλλους παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς ἐνδυομένου ὑπὸ αὐτοσχέδιον τσαντίρι, ἄλλους ὑποτρέμοντας εἰς τὸ δροσερὸν φύσημα τοῦ μπᾶτη, ἄλλους φαγοποτοῦντας μετὰ τὸ λουτρὸν μακαρίως, πολλοὺς ἀμμοβολοῦμένους καὶ ἄλλους χίλια δῖα ἄλλα χαρίεστατα διαπραττομένους. — Ὅνοι δὲ ἀγρύπνως παρέκει, ὡς ἀστυνεμικοὶ κλητῆρες φρουροῦντες,.... ἐπώλουν ἀδιάκοπα τὰ ὀπωρικά των.

Περὶ τὴν ἐσπέραν ὅλαι αἱ αὐταὶ αἱ μεμερισμένα πληθύες συνεσωρεύθησαν εἰς τὸ Νέον Φάληρον ὅπου μετὰ τὴν πρώτην πράξιν τοῦ **Λεπλεμπιτζῆ** ἐπρόκειτο νὰ ἐκκυβευθῇ τὸ λαχεῖον.

Τὸ καρδιοχτύπι καὶ πάλιν δὲν περιγράφεται.

— Νὰ μοῦ πεφτε ἐμένα τὸ ρωλόγι!

— Ἐγὼ ἐπρωτιμοῦσα τὸ τραπέζι.

— Χάρισμά σου! φθάνει νὰ πέσῃ σέ μένα τὸ ρεβόλβερ!...

Ἦσαν αἱ κυρίως ὑποψυθιζόμεναι φράσεις, διὰ τοῦ χιλιostόμου πλήθους τὸ ὁποῖον ὅλο προσεδόκα τὰ τρία ἐκεῖνα χαρίσματα τῆς τύχης ἐξ ὧν μόνον τὸ τραπέζι ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ. . . . δώδεκα στομάχους.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ οἱ λωποδύται ὑπὸ τὴν ἀγρίαν ἐπιβλεψιν καὶ διάγνωσιν τοῦ κ. Διευθυντοῦ ἐξεκύβευον τὸ ἰδι-